

Clopoțelul dorinței

Adina Speranta

Se încruntă cerul și privirea-i rece
Îngrozește norii ce-mpietresc pe loc,
Speriată, luna, prin suflet când trece,
La pantoful vieții își rupe un toc.

La un colț de zare așteaptă steluța
În fustița-i scurtă tremurând de frig,
Ținând strâns poșeta unde e sticluta
Cu parfum de soare și-un fulger covrig.

Seara-ncet coboară și cu mâini de gheață
Ciupește obrajii lacului din crâng
Și-n pojghița fină, pe alocuri creață,
Se privește cerul c-un aer nătâng.

Pufăie alene hornul știrb pe casă
Când râde în vatră focul cel zglobiu
Și cu-o tuse vagă, făcând o grimasă,
Se revoltă-ndată bradul argintiu.

Un luceafăr sobru coboară pe scară
Salutând pădurea cu un gest monden,
Împărțind în juru-i fluturași de ceară
Scoși cu dărnicie din stelar joben.

Stau în șiruri brazii așteptând o vrajă
Să le-atârne-n spate mantaua de nea
Și-n armura verde fac pe rând de strajă
Numărându-și tepii din cetina grea.

Revoltați, strănută, și cuprinși de boală
Norii enigmatice peste geruri ard,
Aruncând zăpada cuibărită-n poală
Îmbracă pădurea cu cerescul fard.

Brațele spre lume, iarna le întinde,
Și în sunet gingaș de viu clopoțel
Peste catedrala brazilor și-așterne,
Cu gest leneș, haina din blană de miel.

20.12.2015